

вало обвинението, въ такъвъ случай той осждадалъ обвиняемиа и слѣдъ това съобщавалъ присждата на надлежня епископъ, за да го лиши отъ свещеническия чинъ. Ииператоръ Ираклий въ първата половина на VII вѣкъ увеличилъ компетентността на църковния сждъ и узаконилъ, той да сжди и осжда обвиняемитѣ свещеници и слѣдъ като ги лиши отъ чина само, да ги изпрати на гражданския сждъ, за да се изпълни присждата. Епископитѣ не могли да се викатъ за свидѣтели и да се разпитватъ въ гражданскитѣ сдилища ²⁵¹. Споредъ Душановия законикъ, домътъ на патриарха, както и царскитѣ дворецъ, се ползувалъ съ правото на прибѣжище. Прибѣгналиятъ тамъ никой съ сила не могълъ да отвлѣче ²⁵². Ако пъкъ нѣкой би се осмѣлилъ да направи това, той се осждадалъ и наказвалъ съ вѣчно заточение. Съ правото на прибѣжище (*jus asyli*, ἄσυλον) се ползували и църквитѣ ²⁵³. Свещеницитѣ и изобщо църквата запазили всичкитѣ права и привилегии и подъ турското владичество, защото завоевателятъ на Цариградъ Мохамедъ II призналъ на църквата и свещенството всички права и привилегии, съ които тѣ се ползували по-рано въ християнскитѣ държави.

²⁵¹ Милаш д-р. Н. Прав. цркв. право, 432.

„ Σακελλαρόπουλος Μ. Ἑκκλ. δίκαιον, 389.

²⁵² Законикъ Ст. Душана, чл. 113.

²⁵³ Законъ соудный людѣмъ кр. ред. 51.